

PLYŠOVÁ VEŠ

HANA HLAVÍNOVÁ

Hana Hlavínová

PLYŠOVÁ VEŠ

Román od ženy

Copyright © Hana Hlavínová, 2007
ISBN 978-80-204-2733-5

„Včera jsme si objednali svatbu,“ prohlásila jsem pokud možno ledabyly při snídani, aby si maminka nestěžovala, že jí nic neříkám. V kuchyni se rozhostilo ticho. Ledové ticho. Opatrně jsem zvedla hlavu a koutkem oka pohlédla na matku.

Silně zbledla. Čelo se jí orosilo drobnými kapičkami potu. Předpokládám, že studeného, ale nesáhla jsem si. Upřela na mě oči s výrazem, s jakým lidé v oblasti Skalistých hor pozorují blížící se tornádo.

„Jituško?“ hlesla a potom zaparkovala pohled do hrnku na stole. Zuřivě zamíchala kávu.

„Tak kdepak to bude?“ zeptala se vzápětí svým obvyklým hlasem.

Máma zvládá životní pohromy rychle a s přehledem.

„Na Karlštejně,“ prozradila jsem.

Máma přikývla a slabě se usmála. I mí rodiče měli svatbu na Karlštejně.

„Kdy?“ zajímala se ještě.

„Třicátýho března.“ Snídaně pokračovala. Obě jsme se zakously do celozrnné housky. Maminka vypadala docela normálně, jenom si s trochu nezvyklým zájmem prohlížela mozzarella, eidam a hermelín, které jsme měly položené na stole.

Věděla jsem, jak maminku potěšit:

„Co myslíš, jaký si mám pořídit šaty?“

Moje máma samozřejmě nečekala, že ji právě v tomhle poslechnu, ale stejně jí to udělalo radost.

Zatvářila se, že neví, a řekla: „Vím, jak na to.“

Potom vstala od stolu a střelhbítě přinesla z obýváku kupu časopisů. Rozdělily jsme ji na dvě části a každá prohlížela jednu hromadu. S téměř nepředstíraným zaujetím. Najednou maminka zvedla hlavu a zeptala se:

„Bereš si Vaška, doufám?“

Samozřejmě jsem si brala Václava. Měla jsem ho ráda, chodili jsme spolu pět let a svatbu jsme plánovali. Navíc jsem kromě šéfa, kterému bylo k šedesáti, jmenoval se Vokoun, připomínal drobnějšího hrocha a taky tak funěl, prakticky žádné jiné zástupce opačného pohlaví nevidala. Pokud nepočítám účastníky davu na ulicích a v městské dopravě. A několik manželů mých vdaných kamarádek.

Kromě toho jaksi nepatřím k ženám, o které se perou slavní architekti, právníci, lékaři a významní umělci. Ano, spousta mladých, úspěšných, pohledných a charakterních milionářů nemá ani tušení o mé existenci. Taky já žádného neznám.

Nezlobila bych se, kdyby měl Václav vilu s bazénem a nějaký slušný sporták. Ale v jeho 1 + 1 po tetičce v paneláku na sídlišti mi bylo vždycky dobře. Mám na mysli celý letošní podzim, kdy jsme tam ve vlastním potu koupali novou kuchyňskou linku a i jinak si hráli na řemeslníky. I s tím strženým nehtem jsem se vcelku snadno vyrovnala. Jenom se už nikdy nebudu snažit Václava mile překvapit tím, že sama přestěhuji skříně. Postarším favoritem se dá taky jezdit, když zrovna nestávkuje.

Na ojetinu si Václav vydělal sám, byt zdědil. Václavovo povolání je totiž zároveň posláním. Václav je učitel. Učitelem být chtěl a učitelem je rád. A tak vesele vydělává přece jen o něco víc, než kdyby byl na podpoře.

S Václavem nám to klapalo a svorně jsme soudili, že život lze prožít šťastně a spokojeně i s nižšími příjmy. S tím, že by učitelům zvýšili plat, jsme ve svém budoucím společném životě preventivně nepočítali.

Od prvního okamžiku jsem cítila, že Václav je ten pravý muž pro mě, jeden jediný na celý život. Pevně doufám,

že moje ženská intuice je skutečně funkční.

Pracovní dny trávím mezi zprávami, hlášeními, směrnice-
mi a grafy týkajícími se produkce krmných směsí a obil-
lovin. Jsou vesměs neveselé. Jinými slovy – odpovídají
směrnícím EU pro zemědělskou výrobu.

Stejně jako moje kamarádka a kolegyně Helena pracuju
jako jedna z méně šťastných sekretářek velkého vydavatel-
ství. Redakce nezáživných tiskovin s malým odbytem sídlí
v temných chodbách prastaré budovy. Ty dobře prodávané
a bulvární mají přistavený celý nový supermoderní blok.
S proskleným výtahem! A nám ještě ani nevyměnili zářiv-
ky, které svítily na psací stroje pisálkům už v dobách nej-
tužšího boje proti imperialismu. Celosvětovému.

Helena pracuje jako sekretářka redakce měsíčníku Živočiš-
ná výroba. Já sedím naproti přes chodbu. Na mých dveřích
se skví cedulka:

měsíčník Rostlinná výroba

sekretariát redakce

sekretářka Jitka Lapáčková

Můj profesní pád (o růstu tady rozhodně mluvit nelze) le-
movala sedminásobná marná snaha dostat se na vysokou
školu. Zkoušky jsem sice pokaždé udělala (kromě těch ta-
lentových na AVU, které rozdrtily zbytky mého i tak ne-
valného sebevědomí), ale studentů, kteří je udělali líp, bylo
pořád dost. Nejspíš to bude přesně to, co by každý čekal
od sekretářky měsíčníku Rostlinná výroba.

Že bych si nedostatek vzdělání, který mne celoživotně de-
primuje, vynahrazovala krásou, tak to tedy bohužel taky
ne. Nejsem ošklivá a ani si to o sobě nemyslím. Nejsem
ani tlustá, jenom poněkud nerovnoměrně rozložená. Ov-
šem pokud oplývám skrytým půvabem, je to půvab skrytý
dokonale.

Navzdory příliš tenkým nohám mám mírné břicho. Vykouklo mi z těla, když mi bylo tak 12 let. Od té doby na mně spokojeně vegetuje a nejeví nejmenší zájem zmizet. Nezaženou ho ani sklapovačky a dá se očekávat, že po porodu (jestli budu mít někdy děti) to bude ještě horší. Prima vyhlídka. Taky mám široké paže, v ramenou přímo obtloustlé.

Jsem drobná a měřím rovný metr šedesát. V pubertě jsem svoji krátkost dost ořvala. Toužila jsem být vysoká a dlouhonohá a život žen kratších než 175 cm jsem považovala za zbytečný, marný a předem prohraný. Ale od doby, kdy se po převratu začaly dovážet malé velikosti a já můžu nakupovat i jinde než v oddělení s nápisem „DĚTI – 12 LET“, nemám proti své figuře výraznější námitky.

Vlasy nosím ostříhané na mikádo. Jsou jemné a málo husté. Pět chlupů devíti řadama, říkávala máma, než si všimla, jak hluboce tím podrývá sebevědomí mé nezralé osobnosti. Je to ovšem bohužel poměrně výstižný popis mé hlavy.

Za zmínku stojí bitva s prvními šedinami. Našly si mě, mrchy, dost brzo. Nebylo mi ani šestadvacet a nad čelem mi zešedivěl pruh vlasů. Na levé straně mi lemoval celý obličej a přehlédnout se dal stejně těžko jako havran v závěji. Pohled do zrcadla mě deprimoval víc než obvykle, a tak jsem zakoupila svou první barvu na vlasy. Vzala jsem tu kvalitnější, dražší, s nápisem „kryje šediny“. Kochala jsem se představou, jak elegantně sjednotím odstín kaštanové hnědi a vůbec budu „in“. Pozorně jsem si prostudovala návod a poté jsem vlasy pečlivě obarvila. Výsledek předčil veškerá očekávání. Ano, vlasy měly barvu kaštanové hnědi, ovšem až na ten šedivý pruh. Ten téměř zbělel. Jeho výrazně světlá barva teď přímo zářila na tmavém podkladu, takže byl podstatně nápadnější než před barvením.

Další nedílnou součástí mé osoby jsou vrásky. Kolem očí mám nepřehlédnutelné vějířky, na čele dvě čáry, kolem úst se mi začínají rýsovat rýhy a teď se potvory objevily i na krku. Všechny moje vrásky už na mém těle zdomácněly. Z příšerně drahých krémů proti vráskám mají zjevně psinu a nezadržitelně a spokojeně se prohlubují.

Taková jsem já. Ten šedivý pruh jsem tenkrát nakonec jednoduše ustříhla. Od té doby už šedivím rovnoměrně a na barvu chodím ke kadeřnici.

Pondělní ráno bylo hnusné jako obvykle. Budík mě probral do jiné formy bezvědomí. Doplazila jsem se do koupelny a prozíravě se vyhýbala pohledu do zrcadla. Na konfrontaci se svým vzhledem jsem nebyla dost ve formě.

Uvařila jsem si čaj, svalila jsem se ke stolu a poslepu žvýkala housku. Máma už odcházela. Nakoukla za mnou do kuchyně.

„Jituš!“

S námahou jsem se otočila. Moje tělo vstává postupně a bylo teprve v půlce.

„Ahoj, mami...“

„Člověče, ty vypadáš! V kolik jsi šla spát?“

Moje máma je ráno vždycky svěží. Jakékoliv ráno. A to je to moje vlastní matka!

„Ehmm...,“ odpověděla jsem poměrně výstižně.

„Je osm pod nulou, pořádně se oblíkni,“ doporučila mi ještě máma a potichu opustila byt.

Osm pod nulou! Svět se dneska proti mně spíkl. Nesnáším mráz! Jak já bych chtěla být rentiérem!

Dav v tramvaji a metru se dneska tvářil zvlášť nepřátelsky. Bezdomovci, kteří osídlili zadní část tramvaje, obzvláště strašlivě kašlali. Bacily měly svůj den. Vzpomněla jsem si,

jak mi Helena vyprávěla, že se k nám ze zahraničí dostávají nové kmeny tuberkulózy, proti kterým neexistuje očkování. Hádám, že teď si v MHD vyhlízejí nějaké vhodné plíce. Promrzlá a ospalá jsem se doplazila na pracoviště. S hbitostí zfetovaného kamzíka jsem vyšlapala schody do třetího patra. Zásadně totiž nepoužívám výtah, abych měla přes den alespoň trochu pohybu.

Odemkla jsem svůj kutloch a rozsvítila. Kancelář byla příjemně přetopená. Na stůl jsem položila noviny, které jsem cestou vyzvedla ve vrátnici. Na chvilku jsem otevřela okno, abych do kanceláře dostala čerstvý smog a trochu vzduchu. Cítila jsem, jak mám promrzlé nohy a jak se mi v krku usazuje důvěrné známé škrabání. V nose mě začalo štípat. Chřipka hlásí příchod. Pokud to nebudou nové kmeny tuberkulózy.

Svlékla jsem si kabát a svetr a stáhla kozačky. Poté jsem vyrazila do kuchyňky uvařit si půllitrový hrnek lipového čaje s citronem a medem, abych tělo připravila na boj s virem a ducha na nový pracovní týden.

V kuchyňce to přívětivě šramotilo.

„Čau, Jituš!“ ozvalo se zahalekání a vzápětí se objevila veselá kulatá tvář mé kolegyně Heleny.

„Mám ti nechat vodu?“

„Jo, díky.“ Vytáhla jsem ze skříňky hrnek, čaj a med a z lednice citron.

Helena vypadala velmi svěže. Helena dojížděla do práce z jakési vísky z okresu Praha-východ a každé ráno vstávala v půl páté. V půl páté! Čili ve čtyři třicet! Teď právě vcelku spokojeně a čile míchala kávu s mlékem. Ne, se smetanou. „Já bych tak strašně spala. A leze na mě chřipka. Ať tě nenakazím,“ varovala jsem ji.

„Hnusnej mráz!“ ulevila jsem si.

„Dneska ráno jsme měli minus čtrnáct. Ale dost jsem se zahřála, když jsem dobíhala autobus. Bylo to o fous. Co svatba?“ vyrukovala Helena s otázkou ve věci, která ji zajímala především.

„Objednaná.“

„Páni. Jaký to je?“

„Co?“

„Mít objednanou svatbu. Jakej to je pocit?“

Pokrčila jsem rameny. V krku mě škrábalo čím dál tím víc. Začínala mě bolet hlava. Jiné pocity jsem neměla.

„Ale jo...“ konstatovala jsem.

„Člověče, já kdybych byla na tvym místě...“

Helena stále hledala toho pravého a prahla po rodinném životě. Ale zatím to drobet drhlo. Byla o čtyři roky mladší než já, takže nebyl žádný zvláštní spěch.

„A co na to máma? Řeklas jí to?“

„Řekla. Zeptala se kdy a kde.“

„Jenom to?“ divila se Helena.

„No, taky se ujišťovala, jestli si беру Václava.“

„Fakt?“

„Asi zapracoval moment překvapení.“

Upila jsem z hrnku lipový čaj. Krásně voněl a krásně hřál. Potom mě přepadl záchvat kašle.

Helena se na mě soustrastně podívala, ale neodbíhala od tématu.

„Myslím, že bys měla mít závoj,“ uvažovala dál o mé svatbě. „Závoj, to je tradiční doplněk. Člověk by měl mít závoj, když se vdává. Taky svatební kytici z jedenadvaceti růžiček. Růžovejch. Nebo bys radši červený? Anebo bílý?“ „Hele, jak se pozná, že máš tuberkulózu?“ ignorovala jsem její nemístné starosti a věnovala se vlastním palčivě aktuálním.

To Helena ovšem nevěděla.

V kanceláři jsem zapnula počítač a otevřela jsem si poslední zprávy o píci, abych mohla úspěšně předstírat práci, kdyby sem zavítal někdo od šéfa výše.

Položila jsem si před sebe noviny. Na první stránce jsem napočítala 35 mrtvých. Říkám tomu skóre lidskosti. Proti pátku si to u mě lidstvo dvakrát nepolepšilo, o pouhé dvě mrtvoly méně. Ovšem jsou i horší dny. Někdy jdou počty mrtvých na titulních stranách do tisíců. Občas mě napadá, že svět by měly být mládeži nepřístupný. Kde by ovšem žila ta mládež?

Přešla jsem k mírumilovnějším zprávám o krachujících podnicích, úplatcích, tunelářích spokojeně relaxujících v Tichomoří a dalších neúspěších našeho hospodářství. Hned jsem pookřála na duchu.

Hlava mě bolela čím dál tím víc. Vzpomněla jsem si, jak jsme se včera s Václavem snažili vybrat a koupit nábytek do našeho společného bytu. Nedohodli jsme se naprosto na ničem. Začínala jsem mít nepříjemné tušení, že manželství nejspíš vyžaduje značné sebezapření. Ano, sebeobětování, to je to pravé slovo. Najednou, jen tak z ničeho nic žít s docela cizím chlapem... Napořád... Nějak jsem si nebyla jistá, jestli bych se vůbec měla vdávat. Vždyť se nedohodnem ani na tom, jakou židli si postavíme ke stolu. Jak potom musí vypadat takový manželství? Tyhle věci by si člověk měl dobře rozmyslet.

Potom jsem se vzchopila a napsala Václavovi esemesku, že jsem taky pro tu soupravu, která se mu včera tak líbila. Jen jsem ji odeslala, zjistila jsem, že mám zprávu v hlasové schránce. Václav mi sděloval, že o všem přemýšlel a že bychom měli koupit to, co jsem vybrala já.

Dá se předpokládat, že manželství s Václavem se bude od celoživotní procházky růžovým sadem lišit pouze v několika maličkostech. Jsem šťastná žena. Teď už mě trápily jen nové kmeny tuberkulózy.

Podupávání na chodbě mi zvěstovalo, že se blíží můj šéf i šéfredaktor v jedné osobě Vokoun Jiří. Člověk sice starší, leč žádná stará struktura. Zemědělec tělem i duší, zemědělec z rodu zemědělců. Jeho předky bojovníci proti imperialismu nekompromisně znárodnili. Poté je násilně vysídlili daleko od rodných lánů, aby svou pilnou prací na polích nekřížili plány národnímu hospodářství. Ale pracovitosti a lásky k rodné hroudě je nezbavili. Kulaci měli tvrdý kořínek a hodně dětí.

Tak se stalo, že se i Vokounův tatínek dožil restituce. Tři z jeho šesti dětí včetně početné skupinky vnoučat dřely do úmoru na troskách rodného statku. Nad Vokouny mi skutečně zůstával rozum stát. Zvláště nad jejich dětmi. Vypadali úplně normálně a byli docela mladí. Dobrovolně vstávali každé ráno před pátou, a to prosím kvůli dobytku! To není život, to je peklo.

Vokoun sám každé ráno dojížděl do Prahy. Statek sice ležel ještě dál než Helenina víska na okrese Praha – východ, ovšem Vokoun vlastnil automobil, takže jsem s ním nesoucítila tolik jako s Helenou.

Opustila jsem myšlenku na tuberkulózu a nasadila intenzivně pracovní výraz. Slyšela jsem, jak si šéf odemkl dveře od své kanceláře a spojovacími dveřmi prošel ke mně.

„Dobré jitro!“ pozdravili jsme se téměř zároveň. Vokoun se usmíval.

„Nechcete čaj? Je tam příšerná zima. Mám lipovej,“ nabídla jsem šéfovi a zároveň jsem tak zjistila, že začínám chraptět.

Šéf se zamyslel a děkovně konstatoval, že by si dal.

Šli jsme společně do kuchyňky, protože můj šéf si čaj i kávu zásadně vařil sám. Výrazně se tím lišil od paní z redakcí za spojovacími dveřmi. Musela jsem mu ovšem vytáhnout ze skříňky svůj sáček čaje a med, aby nesáhl vedle a nepřipravil o čaj paní Kubíkovou z Chovatele drobného zvířectva. Měla své sáčky s čajem spočítané a nelibě nesla, pokud počet nesouhlasil. A přitom si je klidně mohla nechávat v kanceláři.

Potom zazvonil telefon a šéf začal s kýmsi rozebírat návrhy zákonů, které by měly tragický dopad na naši zemědělskou výrobu. Vokoun rozrušeného zemědělce uklidňoval. Vyjadřoval naději, že naši zákonodárci rozhodně nemohou být tak omezení, aby zákon v této formě schválili. Šéf byl optimista.

Já jsem si mezitím zadala do vyhledávače heslo tuberkulóza. Jen jsem si přečetla prvních pár odkazů, výrazně se mi přitížilo. Špatně se mi dýchalo a v prsou jsem najednou ucítila bodavou bolest. Raději jsem se přesunula na stránky ministerstva zemědělství. Okamžitě se mi ulevilo.

Ve dvanáct hodin a šestnáct minut mi počítač pípnutím zvěstoval příchod mailu. Zprávu provázal červený vykřičník, symbol nejvyšší důležitosti. Konstatovala jsem, že Helena má dneska jednu minutu zpoždění. Co se konzumace potravy týká, obvykle bývá přesná na vteřinu.

Jdu za tebou, odepsala jsem a poněkud přeskakujícím hlasem jsem zvěstovala šéfovi, že bych se šla najíst, pokud mě nebude právě postrádat. Chrapot se mi zhoršoval a šéf mi popřál dobrou chuť.

V krku mi narůstal knedlík. Vzpomněla jsem si na tuberkulózu a všechno mě štvalo mnohem víc než obvykle. Mráz

venku polevil a na ulici se začaly poeticky a pomalu sná-
šet velké bílé vločky. Trochu jsem se přičísla, neboť oběd
v kantýně s sebou nesl nechutnou konfrontaci mého vzhle-
du se vzhledem ženského osazenstva zbývající části naše-
ho podniku. Některé kolegyně byly těžce „in“ a vlastně ani
žádný vzhled neměly. Měly totiž „look“.

Uskutečnila jsem marný pokus o odkašlání a šla jsem vy-
zvednout Helenu z její sekretárny.

Starou chodbou jsme prošly do nové. Byla světlá a po je-
jích stěnách se plazilo umělohmotné rostlinstvo. Neživé
hmotě navzdory působila chodba svěžím dojmem.

Po světlém schodišti z umělého mramoru jsme sešly do pří-
zemí. Helena neúnavně rozvíjela téma mé blížící se svatby.
Už se dostala až k hostině.

Od stolu na nás mávala Adéla z dobře prodávaného týde-
níku. Její dokonalý make-up mi připomněl, že mi začal
otékat obličej. Všimla jsem si, že má nové oční stíny. Oka-
mžitě jsem si uvědomila, jak mě pálí oči. Samozřejmě jsou
už pěkně zarudlé a pod nimi vystupují tmavé kruhy. A což
teprv ty váčky! Pohledem jsem zkontrolovala své mírně
vystupující břicho. Zjistila jsem, že není mírně vystupující,
ale že se mi na těle klene jako veliká boule. Chtělo by to
narovnat se v zádech, vypnout hrud' a zastrčit břicho. Je-
nomže mi nějak došly síly. V tu chvíli jsem byla na Adělu
naštvaná ještě víc než obvykle.

Helena dneska samozřejmě strávila většinu pracovní doby
tím, že všude pečlivě rozšiřovala zprávu o mé svatbě. Z po-
hledů a pokyvování hlavou většiny ostatních zaměstnanců
obědvajících u stolů bylo zřejmé, že si ověřují, jestli jsem
to já, kdo se tady bude vdávat. Občas si totiž někdo nedo-
vedl dosadit ke jménu obličej, a tak kolegyně vypomohla
a ukázala na mě prstem.

„Tak ty prej chystáš svatbu!“ zahalekala Adéla s taktem

sobě vlastním tak hlasitě, až se všem roztrásly sklenice. Každý měl hned jasno.

Posadily jsme se s Helenou vedle ní. Neměla jsem na vybranou. Katka, Vlad'ka ani žádná jiná známá osoba, ke které bych se mohla uchýlit, se v kantýně zrovna nenacházela. „Zhubla jsem o dvě kila,“ prohlásila hrdě Adéla, jen co jsme dosedly, a na důkaz zachřestila kostma. Byla nechutně vychrtlá a ráda diskutovala o dietách.

Prísne se na mě podívala: „No nezlob se, Jitko, ale ty bys taky měla něco shodit. Takhle se rozhodně vdávat nemůžeš, všichni si tě budou fotit.“

Zaostřila na mě pohled a znalecky dodala: „Tři čtyři kilča.“ Útrpně jsem přikývla a zajela lžící do polévky. Shodit, to jo, pomyslela jsem si, tak tebe ze schodů. Ani jsem se neobtěžovala tvářit, že si myslím něco jiného.

Adélu jsem nesnášela. Byla hezká, no prosím, to by se dalo odpustit. Nějaké drobnější vady se na jejím „looku“ daly vždycky objevit. Jenomže ona měla ještě ke všemu vysokou a moc ráda a často o tom mluvila. Po pěti minutách rozhovoru s ní si člověk bez „vysokoškolského vzdělání“ byl zcela jist, že byl, je a bude osobou druhé kategorie. Stálého partnera Adéla sice neměla, tady jsem o stupínek vedla já. Ha. Nicméně ti nestálí se, podle jejích neověřených tvrzení, rekrutovali z kruhu úspěšných podnikavců a nepřetržitě se přetahovali o to, kdo ji pozve do dražšího alpského hotelu na lyže a v létě na svoji jachtu. Ale třeba kecala.

Helena s Adélou začaly živě diskutovat o mé svatbě. Jejich názory na to, co na svatbě být musí, a co by na ní naopak být nemělo, se podstatně lišily, takže hovořily se značným zápalem. Raději jsem jim do toho nemluvila a nechala jsem je, ať si to vyřikají spolu.

Když jsem krájela brambory, zaťukalo mi cosi na levé rameno. Byla to Adéla.

„Prstýnky máte?“ opakovala mi důrazně zvýšeným hlasem. Zřejmě jsem ji napoprvé nezaznamenala.

„Hmehe,“ zachroptěla jsem a odmítavě zavrtěla hlavou.

„Ty chraptíš!“ zajásala Adéla. Evidentně jsem jí poskytla skvělou příležitost, jak projevit mimořádný postřeh.

„Tak se brzo uzdrav,“ poradila mi. Poodsedla si co nejdál ode mě a pokračovala v diskusi s Helenou.

Když jsem odnášela táč s nádobím, vrhla se ke mně Vlad'ka z dalšího lépe prodávaného magazínu, než byl ten náš. Vůbec jsem si jí předtím nevšimla. Kde k čertu seděla, že jsem ji neviděla?

„Jitko, to je úžasný! Gratuluju!!“

Vypadala nepřiměřeně rozjásaně, asi jako kdyby právě vyhrála hlavní cenu ve sportce nebo alespoň desetiprocentní slevu v drogerii. Pokusila jsem se na nazelenalém obličejí rozvinout náznak úsměvu. Napadlo mě, že gratulovat se má až po svatbě, ale hlasivky mi neumožnily připomínku vyslovit.

„Takže konec svobody. Možná se s Radimem taky jednou vezmeme. Papír sice člověku žádný štěstí nezaručí, ale přeci jenom...“

Vlad'ka se ke mně sklonila.

„Ještě to nikdo neví,“ zašeptala s výrazem člověka, který se právě chystá prozradit, kam v budově ukryl časovanou bombu.

„Budeme mít miminko!“ pokračovala šeptem a vypadala najednou strašně zmateně a strašně šťastně. To byla fakt bomba.

Její informace mě mimořádně zaujala. S Václavem jsme totiž došli k závěru, že už je na čase pořídít si nějaké malé

a milé drobečky.

„Eee heme...“ vypravila jsem ze sebe, aniž bych sama přesněji tušila, co jsem se vlastně snažila říct.

„Jsem fakt v tom!“ pokračovala nadšeně Vlad'ka a vytáhla z kapsy dva těhotenské testy. „Jsou pozitivní. Oba!“ Cpala mi plastové proužky přímo před obličej, div že mi nevyšvihla oko. Nepatrně jsem se odvrátila, jelikož jsem nechtěla přijít o zrak, ale taky jsem nechtěla být nezdvořilá a nevěnovat testům dostatečnou pozornost. Vlad'ka ovšem nerozptylovala pozornost nepodstatnými detaily.

„Nikomu to neříkej, ještě to nikdo neví,“ pokračovala v důrazném šepotu. Potom se na vteřinu zamyslela.

„Doufám, že mi nebude blbě. Nevíš, kdy člověk začíná zvracet?“

To jsem bohužel nevěděla, a tak jsem zavrtěla hlavou.

„Nevadí, stejně to poznám,“ odušila prorocky Vlad'ka a nasadila spiklenecký výraz. „Asi se taky budu vdávat...“ No prosím, to byly milé zprávy.

Když jsem se dovlekla zpátky do mé kanceláře, začínalo mi být opravdu zle. Točila se mi hlava. Sotva jsem dosedla, zazvonil telefon. Zvedla jsem sluchátko a snaživě jsem sípala.

„Jitko, já si to vezmu!“ zachránil mé hlasivky od další zoufalé exhibice Vokounův spásný hlas.

Hned jak domluvil, přišel za mnou.

„Rovnou se seberte a jděte k doktorovi, Jitko. Takhle se akorát připravíte o zdraví.“

Vděčně jsem se na šéfa usmála. Samozřejmě měl pravdu. Sama bych čekala, až mi zítra vyskočí horečka.

Oblékla jsem se, obula a zachroptěla na rozloučenou. Šéf se usmál. „A pořádně to vyležte, ať jste na tu svatbu fit!“ Helena nevynechala nikoho. Skutečně pečlivá sekretářka.

Cestou od doktorky jsem se zastavila v lékárně. Byla tam dlouhá fronta. Evidentně jsem nebyla sama, koho skolily bacily, viry a možná i nové kmeny tuberkulózy. Všichni kašlali a sípali o sto sedm a já jsem si ještě víc než kdy jindy přála být rentiérem. Než jsem přišla na řadu, chytla jsem nejméně čtyři další choroby. Můj imunitní systém čeká pěkná dřina, vůbec jsem mu nezáviděla. Rozhodla jsem se, že ho budu laskat zvýšeným přídělem pomerančů. Snad se chytne.

Doma jsem si uvařila čaj a zavrtala se do postele. Dostala jsem esemesku od Václava, že na něj nejspíš taky leze chřipka a že seminář o šikaně skončí v šest večer. Potom zavolá. Vzápětí jsem šťastně usnula.

„Jitko, jsi v pořádku?“ vzbudil mě mámin poplašený hlas.
„Jo, jenom chřipka,“ zasípala jsem vcelku srozumitelně.
Máma se na mě dívala a v očích měla stejné obavy, jako když mi byly tři roky

„Lež, udělám ti čaj s citronem.“
Přišla k posteli a sáhla mi na čelo.

„Horečku nemáš?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Jenom teplotu...“

Máma je hodná, jenomže mně už nejsou tři, ale dvacet osm. Za dva roky třicet. Hm... a bude ještě hůř. Čtyřicet, padesát... Pořád budu jenom starší a ošklivější. Anebo budu mít ještě trochu míň štěstí a předtím, než stihnu úplně zošklivět, mě na přechodu srazí auták.

Vzpomněla jsem si na Vlad'ku. Na podzim jí bylo třicet a teď čekala první dítě. Záviděla jsem jí a zároveň ji i trochu litovala. Třeba jí bude strašně blbě. Jaké to asi je, být

těhotná? Z jedné strany mi mít děti připadalo jako taková vyloženě divná věc, která se stává pouze jiným lidem. Z druhé strany ovšem už ve mně hlodala obava, abych vůbec nějaké děti v životě měla.

Biologický budík zazvonil. Najednou se mi začala líbit mimina. Vlastně i větší děti, ale mimina zvlášť. A není to ještě tak dávno, co jsem rození dětí považovala za vlastnost chudiněk, které se tímto aktem doživotně odepíší a do konce života se zoufale štvou v rámci služby svým potomkům. Místo toho, aby šly po práci na kafe, řítěj se jako zběsilý do školky. O víkendech žádný kino ani výstavy, natož výlety, protože nemají nikoho na hlídání. Slovo divadlo neznají. Místo toho, aby jako všichni normální lidi dali polovinu platu za kadeřníka, kosmetiku a nějaký solidní hadry, kupují svému usmrkanci nové kolo a platějí mu kurzy angličtiny, aby z něj něco bylo. Dost děsný.

Když se bráchově ženě Mirce narodil nejstarší Matěj, bylo mi jí vlastně trochu líto. Matěj byl svraštělý, červený, vypadal jako obtlouklá žížalka a vrískal, jako by ho za to dobře platili. Počůrával se a pokakával. Jinak nedělal nic. Ani nekoukal, oči mu jen tak jezdily... Dost se od té doby zlepšil. Těhotenství musí být taky pěkně příšerná záležitost. Člověku je blbě, a ještě k tomu má břicho, že si nevidí na nohy. Sotva leze, nahrává si na osteoporózu a únik moči, naskakují mu křečový žíly, pálí ho žáha, má křeče v lýtkách, bez opory rukou se ani neobráť v posteli. Břicho ho kope do břicha a po porodu je už navždycky vytaháný. Rozhodně není o co stát.

Porod je určitě taky pěkná hrůza, radši nemyslet.

Tohle byla evidentní fakta.

Přes všechny tyto zcela objektivní hrůzy mě miminka vyloženě přitahovala. Najednou jsem zjistila, že jsou úžasně

krásný. A tak jsme si s Václavem minulý pátek objednali svatbu.

Chřipku jsem zdárně prospala. Máma se postarala o zásobování potravinami, a ještě mi i vařila. Cítila jsem se skoro jako rentiér. V teple a pohodlí vlastní postele jsem tiše uvažovala o manželství: kdoví jak se z chřipky léčí vdané ženy? Nejspíš i ve stavu nemocných posluhují manželovi. Ovšem jenom ty, co neměly to štěstí a nevzaly si muže, jako je Václav. Ale co ty, co mají malé děti? Zarazila jsem se. Tak ty si rozhodně lehnout nemůžou. Vzpomněla jsem si, jak si Petr musel vzít volno, když byla Mirka nemocná. Jenomže potom do práce musel a Mirka se kolem tří malých kluků potácela s horečkou. Máma si tenkrát vzala dovolenou a jela Mirce pomoci. Její vlastní matka jí totiž vyložila, že ona si teď dovolenou rozhodně vzít nemůže, jelikož právě hodně vydělává. Od bráchovy tchýně by se i prvotřídní fúrie měla co učit. Ale brácha má skvělou ženu, což potvrdím i já, malá žárlivá ségra.

Má vlastní nastávající tchýně se mi jevila jako laskavá a dobrosrdečná žena a myslím, že taková i byla. Naštěstí. Bylo jí zřejmé, že nám to s Václavem klapě. Ostatně podezírat někoho, že si v naší vlasti bere učitele pro peníze či z jinak zistných důvodů, by bylo proti zdravému rozumu. Ale stejně uvidíme po svatbě.

S Václavem jsme si posílali esemesky, protože jsme oba byli mluvy neschopní. U učitele je chraptění ovšem podstatný problém. Václav naštěstí horečku nedostal, ale sužovala ho rýma a kašel. Ve škole se blížilo pololetí a Václav psal s žáky pololetní kompozice. Namísto výkladu mohl sice výhodně mlčet, ale to opravování!

V dobách, kdy jsem se sama potila strachy z písemek, jsem